

соціалізму!

Тепер канадійські часописи розпочали крак: „Назад на землю!“, себто берімося до хліборобства. На гомеї! Ще хочуть ратувати себе в сей спосіб.

Але се сміх! Фармерство є теж частина капіталістичного систему, а фармери найчорніші раба його.

Редактори буржуазних часописів кличуть нас „назад на землю“, а в той час компанії фармерської машинерії підносять ціну по \$7 на плуг по \$8 на вога і т. д. Іди „на землю“ тай довай її пазурами, а машинерія буде собі іржавити по складах!

Соціалізм верне людство „назад до землі“, але і дасть машинерію до її управи!

Шрапнелі...

„Вінніпег“ дістав контракт на шрапнелі на один мільйон доларів. Велике задоволене відчуває ся межі вінніпегськими „бизнесменами“, так подавали недавно ту-тешні газети.

Усі вікна крамниць пообліплювані образками, на котрих понамальовувано убитства. Сі образи поволи вбивають в народі чути людскости. Усі стають звирнукою, людскости вертає на землю!

В Онтарії вже говорять про запроваджене загально-го асентерунку.

З працьовитого хліборобського та промислового краю Канада стає табором мілітаристів. Те пекло, котре зробив кайзер в Європі, поволи перетягає ся і в нашу тилку Канаду.

Так хоче пан-капітал. Так має бути. Робили йому колії, тепер робімо шрапнелі. Вбираюсь для него в „веролси“, тепер вбираймо „торністи“. Так він хоче...

Удержавлене колій.

В той час, коли вся Канада замерла, приголомшена війною, „неканадійським“ духом повіяло минувшої веллі на звичайнім мітінгу горожан у Вінніпегу в „Форумі“. Редактор „Фармерського Адвоката“ виступив з відчитом в конечній потребі відібрати канадійських колій з рук приватних компаній на власність домінії. Він казав, що канадійські колійові компанії будуть колій майже за державні гроші! Вони дістали від уряду кругло „подарунку“ \$800,000,000!!! В той час заплатили податку лише два мільйони. Але що року жадають собі від держави „запомоги“. Далі прелігент заявив, що фармерство тільки тоді лєкше вітхне, коли колії стануть державними, бо тепер така висока колійова тарифа, що фармер не годе нічого докупитись. Одну третину фармерської роботи пожирають колії.

Успішність колонізації Канади теж залежить від удержавлення колій, бо тоді можна буде знизити колійову тарифу, а доходи з залізниць ужити для добра домінії.

„Війна! війна! війна!“ трубить буржуазія, гадаючи тим замилати очі народові.

А в той час бачимо, що редактор одної з найвпливовіших газет думає не про війну та знищенє, а про поліпшенє жвтя. Колиб Канаді більше таких людей.

Сорочка і Кожух.

В ч. 6-ім „Гайдамаків“ гайдамака І. Лудцишин закликає мені, що я тягну за інтернаціоналом, а про своє українське не дбаю — хочу кожуха, а не знаю, що сорочка близша тіла. Також докоряє мені ще іншими гріхами, як „подаванєм руки греко-католикови (бігме не знаю, якому)“, — „виповіданєм війни радикалам“ (а одного грішного радикала не проміняв би за сто побожних католиків!) — та браком „ясного світла“ в якому я міг-би представити собі і поняти гайдамацький радикалізм.

Чи в моїх умовах закармаєх є де проміньчик такого „ясного світла“ розуміне радикалізму галлицько-буковинських селян і американських гайдамаків — там я не дуже клопочу ся. Мені вистарчить авати, що головною цілюю їх радикальній віри є незадоволенє до способів і средств, якими вони здобувають свій прожиток, і що вони хочуть основної (радикальної) зміни економічного ладу, серед якого живуть. А що точні-

нація на світі була вольною політично і національно, але також до того, щоби люди добули собі свободи, котра є підставою всякої іншої свободи — а то свобода економічної, матеріальної! Вез ньої свобода політична і національна є недостаточною до забезпєння добробуту і задоволеня народа.

Що нам, українським робітникам на чужині, з того, що в нашій вітчизні під Австрією наша народність за останніх 50 років віджила, відродила ся і станула національно свідомою одинцею в ряді народів євста — що нам з того? Українською мовою голод не дав ся прогнати; української пісні, що загрівала і розпалювала нам серця любовю до України, на теплу одєжину годі було переробити, ані на ноги взути її не мож було — і ми мусіли кидати національно незалежну українську Україну і всі привади народного жвтя, та помандрували на чужину за хлібом враз з нашими поневоленими земляками з під царської нагайки. Так то нас загірла національна сорочка.

Нам треба кожуха інтернаціоналу, а то змерземо і пропадемо враз з вашою випшаною сорочкою націоналізму і широкими, вітроні підшитами параварам гайдамаччини, в економічній неволі капіталізму. Дбаймо перш усього, аби в нас був забезпєнений приступ до средств жвтя, приступ до праці, рівна нагідність у кожній області людської діяльності: борім ся о се, аби нас, як працюємо, не окрадували, а платили нам повну вартість витвору нашої праці, — а там, у вільній хвилині і кому любо, мож і націоналізмом себе редувати і забавляти.

Але наша головна праця, з якої можемо надіяти ся дійсного поліпшеня долі нашого народа, має бути в межах соціалізму, в стремліню до нового ладу суцільно-економічного, бо старий лад зовсім не дає нам поруки, що незалежна Україна під його правлінням була-б доброю матерю для всіх своїх дітей.

Гайдамака Лудцишин має бути зрозуміє тепер, чому то я ціню міжнародний кожух висше народної сорочки і також побачить, що по словцях „близша сорочка тіла, як кожух“ не в кожнім випадку каже правду. З браку сорочки не змерз ще ніхто, але з браку кожуха вже не одє. Буде за що кунити кожух, то найдеть ся ще який гріш і на сорочку. Як-би так легко о кожух, як о сорочку, то ми, брате Лудцишн, Америку й не бачили-б ніколи.

Дамян Бориско.

Кварта людської крові—лише \$15.

На днях показалося, що цілу кварту свіжої людської крові, що йно випущеної з тіла, можна купити за \$15.

За таку ціну прецінь продавалась кров в декотрих Нью-Йоркських шпиталях. Тепер в Нью-Йорку, а навіть скрізь по Спол. Державах, багато є перобочих, злорочивих людей, що не мають одного цента на удержанє життя. Деякі з них предложили продати свою кров за тану ціну для перелитя в організм хорой людини, і таких людей находить ся дубіжже багато, що готові торгувати своєю кровю. Так і хто заборонить біднякови продавати хоч би свою однічку власність — горячу кров?

„Кров — то є жвття“, — скъзав олен старинний мудрець. А в нашій 20-ім віці вона є тана, по базарській ціні. Дешево людське жвття, а кров людська ще дешевша.

Задля дурниць правительственных дипломатів тепер більша і найлучша половина Європи проливає людську кров. Там не потребують навіть платити 15 дол. за кварту.

Царі та королі потребують для себе тої крові, а люди мільонами ідуть і лють її, отту дєшеву і так мнотим їм потрібну кров. Жвття націють ся за дармо, просто задля примх держав та капіталістів.

Кров в імя пануючих амбіцій і приказів тече ріками від Галичини і Польщі аж до Бельгії і Франції; кров обмиває Кавказ, Карпати і зрощує Аргонські ліси.

По вьшому світу бродить цар-голод. Вьсюди скрегіт, плач і ридання. По вьшому світу бродить десятків мільонів людей, не знаючи, де мають приклонити свої змучені голови і перед ким маюць пожалуватись на своє горе.

По вьшому світі іде покъпанна торгівля власної крові, тільки не усюди купують її.

Люди ходять голодні, з пустими жолудками, клєнуть свою судьбу і людяність, пізнавши своє власне лихоробство.

Поки що вони ще здержують натиск свого гнєву і мести: але кінець кіпцем прийде час жорстокої і безпощадної розплата. Голод не знає законів і владяк. Він сильний, як ураган, а могоучий, як сама смерть.

Голод приведе людяк к повстаню і тоді пічнуть ся розплата за всі кварта крові, продаві по 15 дол. і віддані за самовладні корони.

Судити можна непокірного раба, що захотів випростувати похлы спину, щоб стрясти з себе всіх дармоїдів; судити можна простого або навіть случайного убійника; наконець судити можна робітників і хліборобів, що добивають ся тої мінімальної справедливости, на котру вони мають незаперечене праго.

По їх судити! Судити царів та королів! Та хто відважить ся сказати се? Хто посміє би ставити їм за вину мужицьку просту кров? Нехай навіть море тої крові буде. Сам Бог благословив їх на те діло. На то вони царі, помазанники божі. Хто сміє їх осудити?

Судити їх не будуть. І що за злочинство убити десятків сотки тисяч? Мужицька кров проста, она недорога. І если червоніють ся від неї галицькі, бельгійські, французькі долини і течуть би стрі ріки народньої крові, если вона не встигає зайти в землю і не закличе о пімстуді о суд, — то хто судити їх посміє? Хто?

Судити не будуть. За що же їх судити? Ось хйба були случаи, що женщин убивали, дівчат насилували, рубали на куски дітей, проколювали дряхлих стариків, палили села і вини ліки звірства робили, о яких навіть в світі не почуєш, так що волос дубом стає... Але се так виглядає зі сторони. А там... а там закон війни і на війні — як на війні.

І хто посміє судити його за те, що він хотів тяжким чоботом кровавого владки придурити і підчлвнити собі других?... Убити його осудити? Они більше вже не встануть... они судити не можуть.

І чому повинні судити їх? Невинуватий є сам підданий ім народ, що поволи позачаток кроваве діло? Що за користь він мати ме? Чи осягне в сей спосіб якусь свободу? Ні, певно що ні! В сій війні народ пізнає, що дорога до свободи є не з цісарями, а через трупи цісарів.

Судити не будуть їх. Не тому, що нема злочинства. Злочинства страшно багато, лише нема гідної кари для виновників і нема кому карати виновників. А покарати їх потрібно. І если наріє не зрозуміє потягнути своїх деспотів до відвчальности, то він буде винуватий сам вилу свого мовченя.

Судити не будуть. Ім не потрібно суду. Тепер потрібний страшний гнів народа, тут нужда, ненависть гідна їх роботи, тут потрібний рев революційної бурі, щоб все змести з лиця землі, на чім стоять підвалини деспотизма. Але коли нема сили і чувтво притупилось і серце твоє кровю перейшло; коли ти страшно ослаб і меч, котрим ти сам себе побиваєш, не зможеш підняти на терана, тоді покорись і вирий для себе сам могилу, похорони себе і більше не жив. Ти не маєш погляду на жвття, ти — не народ тоді, а раб.

Судити не будуть їх. Але

де приклонити свою голову;

давалась кров в декотрих Нью-Йоркських шпиталях. Тепер в Нью-Йорку, а навіть скрізь по Спол. Державах, багато є перобочих, злорочивих людей, що не мають одного цента на удержанє життя. Деякі з них предложили продати свою кров за тану ціну для перелитя в організм хорой людини, і таких людей находить ся дубіжже багато, що готові торгувати своєю кровю. Так і хто заборонить біднякови продавати хоч би свою однічку власність — горячу кров?

„Кров — то є жвття“, — скъзав олен старинний мудрець. А в нашій 20-ім віці вона є тана, по базарській ціні. Дешево людське жвття, а кров людська ще дешевша.

Задля дурниць правительственных дипломатів тепер більша і найлучша половина Європи проливає людську кров. Там не потребують навіть платити 15 дол. за кварту.

Царі та королі потребують для себе тої крові, а люди мільонами ідуть і лють її, отту дєшеву і так мнотим їм потрібну кров. Жвття націють ся за дармо, просто задля примх держав та капіталістів.

Кров в імя пануючих амбіцій і приказів тече ріками від Галичини і Польщі аж до Бельгії і Франції; кров обмиває Кавказ, Карпати і зрощує Аргонські ліси.

По вьшому світу бродить цар-голод. Вьсюди скрегіт, плач і ридання. По вьшому світу бродить десятків мільонів людей, не знаючи, де мають приклонити свої змучені голови і перед ким маюць пожалуватись на своє горе.

По вьшому світі іде покъпанна торгівля власної крові, тільки не усюди купують її.

Люди ходять голодні, з пустими жолудками, клєнуть свою судьбу і людяність, пізнавши своє власне лихоробство.

Поки що вони ще здержують натиск свого гнєву і мести: але кінець кіпцем прийде час жорстокої і безпощадної розплата. Голод не знає законів і владяк. Він сильний, як ураган, а могоучий, як сама смерть.

Голод приведе людяк к повстаню і тоді пічнуть ся розплата за всі кварта крові, продаві по 15 дол. і віддані за самовладні корони.

Судити не будуть їх. Не тому, що нема злочинства. Злочинства страшно багато, лише нема гідної кари для виновників і нема кому карати виновників. А покарати їх потрібно. І если наріє не зрозуміє потягнути своїх деспотів до відвчальности, то він буде винуватий сам вилу свого мовченя.

Судити не будуть. Ім не потрібно суду. Тепер потрібний страшний гнів народа, тут нужда, ненависть гідна їх роботи, тут потрібний рев революційної бурі, щоб все змести з лиця землі, на чім стоять підвалини деспотизма. Але коли нема сили і чувтво притупилось і серце твоє кровю перейшло; коли ти страшно ослаб і меч, котрим ти сам себе побиваєш, не зможеш підняти на терана, тоді покорись і вирий для себе сам могилу, похорони себе і більше не жив. Ти не маєш погляду на жвття, ти — не народ тоді, а раб.

Судити не будуть їх. Але

де приклонити свою голову;

ти себе осудиш вєсти ярмо і спину гнєту знова.

До відвчальности їх! До відвчальности деспотів, що купають в крові грішні дупші. Простити не можна! І коли тепер не прокиньть ся увесь народ і не киньть ся з страшною бурєю, не відплатить за жвття і кров. не змете в лиця землі, просяклої кровію, царські і королівські палати і не усунуть кровавих своїх робітників, — тоді погіб народ...

Спамятай ся, народе, цюра...

Fernie. B.C.

Дня 20-го лютого загостив до нас тов. Корейчук, організатор на західній округ У.С.Д.П. Того самого дня мав він віче на Coal Creek, місцевости 6 миль віддаленої від Fernie.

На вічу, котре відбуло ся у хаті тов. Пунака, говорив тов. Корейчук про теперішнє безробітє. Він своєю бесідою так зацікавив присутних, що хоч вже дуже пізна пора була, то присутні все давали різні питання ему, на що тов. Корейчук дуже ясно кождому відповідав.

По колеті на дальшу подорож тов. Корейчукова, котрої було \$4.75 і по відсьпіваню кількох робітничих єспіванок, всі розійшлись вдоволені домів.

В неділю 21-го лютого у 2-ій год. пополудню скликали фернійські товариші віче до галі тутешнього англійського соціалістичного люкало. На віче перебул як Українці, так Росіяни, Польки і Сланки. Ту тов. Корейчук зачав говорити насамперед про теперішнє безробітє. Потім про клясову боротьбу а в кінци про соціалізм. Весідняк так гарно говорив, що хоч гала була повна публики, то майже жаден неворохнувєх аби ему не перешкодити в пропаганді. По закінченю тов. Корейчука бесіди, мивязалась дискусія. В дискусії брали багато тов. участь котре заінтересувало і других присутних.

По дискусії зібрано тов. Корейчукова \$7.85 на дальшу подорож, а по відсьпіваню кількох революційних пієнь розійшлись домів.

Тов. Робітники на Заході! Старайтесь нашого організатора, котрого тепер ту маєм, підпомагати як можете. Він відколи ту на Заході проповідує слово правди, від тоді якомсь живійше йде рух по льокалах. Нам би адавєх організатор на кожду провинцію, але поки ще будєм їх мати, старайтесь як можем сего втримати. Шліть на організаційний фонд і збирайте колектки на вічах, бо лиш таким способом зможем сего отримати. Без організатора нам неможливо бути. Тому клячу ще раз до Вас. Старайтесь щоб наш організатор міг ходити з місця на місце на заході і вєсти слово правди, любови і згоди між Вас. Шліть на організаційний фонд до секретаря З. О. К.,